Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

3. října 2019 *

„Veřejná služba – Úředníci – Článek 24 služebního řádu – Žádost o pomoc – Článek 12a služebního řádu – Psychické obtěžování – Rozsah povinnosti poskytnout pomoc – Opatření za účelem přeložení – Doba trvání řízení v rámci administrativy – Odpovědnost – Nemajetková újma“

Ve věci T-730/18,

**DQ**, a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, zastoupení M. Casado García-Hirschfeld, advokátkou [1],

žalobci,

proti

**Evropskému parlamentu**, zastoupenému E. Tanevou a T. Lazianem, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 270 SFEU znějící na náhradu újmy, jež byla údajně způsobena žalobcům zejména v důsledku nesprávného vyřízení jejich žádosti o pomoc v souvislosti s psychickým obtěžováním, jehož se měl dopustit jejich přímý nadřízený,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení V. Valančius, vykonávající funkci předsedy, P. Nihoul a J. Svenningsen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

**Rozsudek**

## I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobci, kterými jsou DQ a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, jsou úředníci Evropského parlamentu zaměstnaní v [*důvěrné*] [2] oddělení (dále jen „oddělení“) ředitelství [*důvěrné*] generálního ředitelství (GŘ) „[*důvěrné*]“ (dále jen „generální ředitelství“).

* Jednací jazyk: francouzština.

1 – Seznam žalobců je připojen pouze k verzi oznámené účastníkům řízení.

2 – Skryté důvěrné údaje.

2 V roce 2013 žalobci a dva další z jejich kolegů informovali ředitele ředitelství [*důvěrné*] (dále jen „ředitel“) a generálního ředitele generálního ředitelství (dále jen „generální ředitel“), přímého nadřízeného vedoucího oddělení (dále jen „vedoucí oddělení“), o nevhodném chování ze strany tohoto vedoucího oddělení.

3 Konkrétně v dopise ze dne 11. listopadu 2013 adresovanému generálnímu řediteli vyjadřovali žalobci a dva další z jejich kolegů obavy o zdraví svého přímého nadřízeného, jakož i o soudržnost a profesionalitu oddělení a žádali o odložení jazykové zkoušky, které se měl vedoucí oddělení zúčastnit (dále jen „dopis ze dne 11. listopadu 2013“). Podle nich vedoucí oddělení členům poroty pro tuto zkoušku vyhrožoval pro případ, že by u této zkoušky jakkoli neuspěl. V projednávaném případě vedoucí oddělení údajně hrozil spácháním sebevraždy nebo přijetím odvetných opatření v případě neúspěchu. Žalobci a dva další z jejich kolegů v dopise ze dne 11. listopadu 2013 rovněž poukázali na skutečnost, že jeden z posudkových lékařů lékařské služby si v krátké zprávě, kterou později předložil řediteli, sepsal různé projevy chování vedoucího oddělení, které byly souběžně popsány některými pracovníky oddělení během jejich návštěvy lékařské služby v říjnu 2013. Žalobci tedy generálnímu řediteli sdělili své vážné obavy stran profesionálního a sociálního chování vedoucího oddělení.

4 E-mailem ze dne 18. listopadu 2013 oznámil generální ředitel žalobcům, že požádal ředitele, aby v rámci generálního ředitelství prošetřil skutečnosti, o nichž ho informovali, a informoval vedoucího oddělení o odložení jazykové zkoušky, které se měl zúčastnit.

5 E-mailem ze dne 5. prosince 2013 požádali žalobci ředitele, aby přestal individuálně vést rozhovory s jednotlivými členy oddělení a považoval jejich kroky za kolektivní, a tudíž aby se s nimi setkal ve skupině. V reakci na to ředitel vysvětlil, že podle jeho zkušeností jsou členové oddělení ochotnější mluvit upřímně při soukromém rozhovoru než při skupinovém setkání, a proto dává přednost individuálním rozhovorům. Uvedl, že si nyní prostřednictvím rozhovorů, které vedl individuálně, udělal správný obrázek o situaci a sdělil žalobcům, že lituje toho, že nebyl dříve informován o těchto problémových vztazích uvnitř oddělení, že schůzka se všemi pracovníky oddělení by byla v této fázi předčasná a má v úmyslu svolat takovou schůzku až bude příznivější atmosféra.

### A. K žádosti o pomoc a opatřením přijatým orgánem oprávněným ke jmenování

6 Dne 24. ledna 2014 žalobci a dva další z jejich kolegů prostřednictvím advokáta podali podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), žádost o pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu týkající se údajných projevů psychického a sexuálního obtěžování ze strany vedoucího oddělení, které jsou v rozporu s článkem 12a služebního řádu (dále jen „žádost o pomoc“), a to generálnímu tajemníkovi Parlamentu, který je spolu s generálním ředitelem GŘ „Personál“ v rámci tohoto orgánu odpovědný za vyřizování takových žádostí o pomoc.

7 Ve své žádosti o pomoc požádali žalobci a dva další z jejich kolegů generálního tajemníka, aby bezodkladně zprostil vedoucího oddělení výkonu služby podle článku 23 přílohy IX služebního řádu; zastavil hodnotící řízení týkající se jejich profesních výkonů za hodnocený rok 2013 (dále jen „hodnocení v roce 2014“); zahájil vyšetřování v rámci administrativy a uhradil náklady na jejich právního zástupce.

8 Dne 28. ledna 2014 se žalobci a dva další z jejich kolegů obrátili na ředitele pro správu lidských zdrojů Parlamentu s tím, že mají z důvodu podání žádosti o pomoc obavy ohledně konání pracovní schůzky naplánované na následující den za přítomnosti vedoucího oddělení. Týž den byli e-mailem informováni o tom, že na této pracovní schůzce budou přítomni dva lidé „vyslaní generálním ředitelstvím“.

9 V tomto ohledu byli žalobci překvapeni, když zjistili, že těmito dvěma osobami jsou ředitel, i když se jej žádosti o pomoc jmenovitě týkala, a právní poradce generálního ředitele, i když byl tento generální ředitel v uvedené žádosti rovněž zmíněn.

10 Žalobci tvrdí, že na schůzce dne 29. ledna 2014 ředitel, když ocenil pracovní zásluhy vedoucího oddělení, po jeho odchodu poukázal na existenci žádosti o pomoc, uvedl, že nezná její obsah, a požádal žalobce, aby s ním otevřeně hovořili. Řekl jim totiž: „Open your hearts and tell me what is on your liver“ (Otevřete se a řekněte mi, co máte na srdci). Navrhl také, aby se žalobci obrátili na Poradní výbor zabývající se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti. Žalobci se zeptali ředitele, zda má tento rozhovor oficiální povahu, protože v případě, že tomu tak je, požádají, aby byl přítomen jejich právní zástupce, který se nachází před danou místností. Ředitel odpověděl, že se jedná o interní schůzku, která vylučuje účast právního zástupce. Žalobci v žalobě uvádějí, že toto setkání s ředitelem vnímali jako nový pokus o zastrašování, zákeřnou zkoušku jejich soudržnosti a útok na jejich lidskou důstojnost.

11 Dopisem ze dne 10. února 2014 si právní zástupce žalobců stěžoval na vyřizování žádosti o pomoc s poukazem jak na schůzku ze dne 29. ledna 2014, na které měl ředitel nevhodné poznámky, tak na setkání o dva dny později mezi vedoucím oddělení a jedním z členů poroty pro jazykovou zkoušku. V této souvislosti zopakoval, že je důležité co nejdříve zahájit vyšetřování v rámci administrativy a přijmout preventivní opatření.

12 Dopisem ze dne 17. února 2014 informoval generální ředitel GŘ „Personál“ žalobce o prozatímních opatřeních, která již orgán oprávněný ke jmenování přijal jako odpověď na žádost o pomoc. Tento orgán se rozhodl pověřit řízením daného oddělení vedoucího jiného oddělení a oznámil, že namísto vedoucího oddělení určí jinou osobu, která bude prvním hodnotitelem žalobců pro hodnocení v roce 2014, a konečně, že zahájí co nejdříve vyšetřování v rámci administrativy.

13 Dne 4. března 2014 informoval ředitel žalobce, že se generální tajemník rozhodl určit jej prvním hodnotitelem, zatímco jiný ředitel má být revizním hodnotitelem.

14 Dne 11. dubna 2014 byli žalobci informováni o zahájení uvedeného vyšetřování týkajícího se jejich oddělení a o svém předvolání na slyšení, které bylo naplánováno na 15. dubna 2014.

15 Dne 21. května 2014 podali žalobci podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování určit ředitele jako jejich prvního hodnotitele pro hodnocení v roce 2014 a žádali, aby byl ředitel zbaven této hodnotící funkce, aby byl vedoucí oddělení zproštěn výkonu služby a aby byla přijata opatření k zajištění jejich bezpečnosti na pracovišti a důvěrnosti při vyřizování žádosti o pomoc.

16 Návrhem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu Evropské unie dne 22. května 2014 a zapsaným pod číslem F-49/14 se žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů domáhali zejména toho, aby uvedený soud zrušil rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování určit ředitele jako prvního hodnotitele, zastavil hodnocení za rok 2014 a zprostil vedoucího oddělení výkonu služby.

17 Usnesením ze dne 12. června 2014, DQ a další v. Parlament (F-49/14 R, EU:F:2014:159), předseda Soudu pro veřejnou službu zamítl žádost o vydání předběžných opatření předloženou samostatným podáním žalobci a jedním ze dvou dalších jejich kolegů.

18 Dne 2. června 2014 informoval Parlament žalobce o svých konečných závěrech ohledně žádosti o pomoc. Jednalo se o tři závěry: zaprvé že byla přijata opatření za účelem přeložení vedoucího oddělení a že personální vedení oddělení bude nyní zajišťovat jiný vedoucí oddělení, zadruhé že vedoucí oddělení byl jakožto první hodnotitel žalobců pro hodnocení v roce 2014 nahrazen ředitelem a zatřetí že proti vedoucímu oddělení bylo zahájeno disciplinární vyšetřování podle článku 86 služebního řádu.

19 Dopisem ze dne 3. června 2014 generální tajemník Parlamentu informoval generálního ředitele o tom, že došel k závěru, že je obtížné provádět hodnocení v roce 2014 v souladu se zásadou řádné správy, a proto se rozhodl dočasně zastavit toto hodnocení pro celé oddělení, dokud nebude nalezeno vyvážené řešení, přesněji, dokud orgán oprávněný ke jmenování nebude schopen rozhodnout s požadovanou věcností.

20 Dne 26. září 2014 generální tajemník jako orgán oprávněný ke jmenování zamítl stížnost ze dne 21. května 2014 jako částečně předčasnou v tom, že se týkala předběžných opatření ze strany orgánu oprávněného ke jmenování, a jako částečně neopodstatněnou.

21 Dopisem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 20. listopadu 2014 žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů informovali uvedený soud, že svou žalobu ve věci F-49/14 vzali zpět zejména z toho důvodu, že Parlament mimo jiné souhlasil s přijetím „prozatímních opatření oznámených [jeho] dopisy ze dne 2. a 3. června 2014“.

22 Usnesením ze dne 12. ledna 2015, DQ a další v. Parlament (F-49/14, EU:F:2015:1), Soud pro veřejnou službu vyškrtl věc F-49/14 ze svého rejstříku, a zároveň rozhodl, že Parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobci a jedním ze dvou dalších jejich kolegů, a to zejména proto, že jelikož Parlament neučinil konkrétní a konečné kroky s cílem zprostit vedoucího oddělení výkonu služby nebo zastavit hodnocení v roce 2014, neměli tito jinou možnost než podat tuto žalobu společně s návrhem na předběžná opatření, aby chránili svá práva a přiměli orgán oprávněný ke jmenování jednat proti psychickému a sexuálnímu obtěžování, kterému byli údajně vystaveni.

23 Žalobci tvrdí, že orgán oprávněný ke jmenování po vyšetřování v rámci administrativy vyhotovil v říjnu 2015 zprávu, která jim nebyla sdělena, v níž konstatuje, že jednání vedoucího oddělení představuje obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu.

### B. K úhradě nákladů, výdajů a odměn právního zástupce žalobců v souvislosti s žádostí o pomoc

24 Dne 2. prosince 2015 žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů zopakovali v souladu s čl. 90 odst. 1 služebního řádu svou žádost obsaženou v žádosti o pomoc, aby orgán oprávněný ke jmenování uhradil veškeré náklady, výdaje a odměny jejich právního zástupce.

25 Rozhodnutím ze dne 2. února 2016 orgán oprávněný ke jmenování tuto žádost zamítl. Stížnost podaná žalobci a dvěma dalšími z jejich kolegů dne 4. května byla rovněž zamítnuta rozhodnutím ze dne 1. září 2016.

26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. ledna 2017 a zapsaným pod číslem T-38/17 se žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů u uvedeného soudu domáhali toho, aby bylo Parlamentu z titulu náhrady škody za jejich majetkovou újmu uloženo zaplatit částku ve výši 92 200 eur, která odpovídá úhradě všech nákladů, výdajů a odměn jejich právního zástupce, zaprvé v rámci žádosti o pomoc, zadruhé v rámci řízení, které zahájili proti Parlamentu před tribunal du travail francophone de Bruxelles (frankofonní pracovní soud v Bruselu) (Belgie), a zatřetí v rámci žaloby ve věci T-38/17.

27 Po podání žalobní odpovědi dne 12. dubna 2017 pověřil Tribunál (první senát) rozhodnutím ze dne 18. května 2017 soudce zpravodaje, aby prozkoumal možnosti urovnání sporu cestou smírného řešení v souladu s článkem 50a statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 125a odst. 3 jednacího řádu Tribunálu.

28 V reakci na návrh soudce zpravodaje na smírné řešení na základě návrhu dohody v tomto smyslu Parlament v dopise ze dne 1. června 2017 uvedl, že je připraven zahájit jednání se žalobci a jedním ze dvou dalších jejich kolegů, zatímco posledně uvedení v dopise ze dne 2. června 2017 uvedli, že si nepřejí urovnat spor smírně.

29 Dopisem ze dne 7. června 2017 vyzval soudce zpravodaj žalobce a jednoho ze dvou dalších jejich kolegů, aby přehodnotili své stanovisko, a případně znovu potvrdili své přání nevyužít smírčího řízení, přičemž poukázal na skutečnost, že v rámci soudního řízení bude třeba posoudit přípustnost žaloby ve světle judikatury vyplývající zejména z usnesení ze dne 20. března 2014, Michel v. Komise (F-44/13, EU:F:2014:40, bod 45 a citovaná judikatura), jelikož v projednávaném případě již dvakrát – v žádosti o pomoc ze dne 24. ledna 2014 a v dopise ze dne 6. října 2014 – požádali orgán oprávněný ke jmenování o úhradu nákladů na právní zastoupení, které vznikly v souvislosti se žádostí o pomoc, a jelikož podle všeho ze spisu nevyplývá, že pomocí stížnosti podnikli kroky ke zpochybnění implicitních zamítavých rozhodnutí učiněných na konci čtyřměsíční zákonné lhůty pro odpověď poskytnuté orgánu oprávněnému ke jmenování.

30 Dopisem ze dne 15. června 2017 žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů informovali Tribunál, že nakonec navázali kontakt s Parlamentem a v této souvislosti žádají o dodatečnou lhůtu pro odpověď, která byla na žádost Parlamentu prodloužena do 21. července 2017. Žalobci a jeden ze dvou dalších jejich kolegů dopisem ze dne 11. července 2017 a Parlament dopisem ze dne 6. července 2017 informovali Tribunál, že dospěli k dohodě o smírném ukončení sporu, takže věc byla vymazána z rejstříku Tribunálu usnesením ze dne 17. července 2017, DQ a další v. Parlament (T-38/17, nezveřejněné, EU:T:2017:557). Tato dohoda však byla uzavřena, aniž byly dotčeny případné samostatné návrhy na náhradu újmy, které nebyly uplatněny v rámci příslušných žádostí a stížností ve věci T-38/17.

### C. K návrhu na náhradu újmy v projednávaném případě

31 Dne 13. prosince 2017 žalobci v souladu s čl. 90 odst. 1 služebního řádu požádali orgán oprávněný ke jmenování, aby byli *ex aequo et bono* odškodněni částkou ve výši 192 000 eur za nemajetkovou újmu, která jim údajně vznikla v důsledku nečinnosti orgánu oprávněného ke jmenování při vyřizování jejich žádosti o pomoc, přičemž poukazovali zejména na porušení zásady řádné správy a povinnosti náležité péče, jakož i na narušení důstojnosti stěžovatelů a porušení jejich práva na pracovní podmínky, které respektují jejich zdraví, bezpečnost a důstojnost.

32 Vzhledem k tomu, že orgán oprávněný ke jmenování této žádosti nevyhověl, podali žalobci dne 23. května 2018 stížnost proti implicitnímu rozhodnutí o zamítnutí jejich žádosti o náhradu újmy ze dne 13. dubna 2018.

33 Rozhodnutím ze dne 12. září 2018 zamítl generální tajemník jakožto orgán oprávněný ke jmenování stížnost ze dne 23. května 2018 jako neopodstatněnou, přičemž připomněl opatření za účelem pomoci přijatá orgánem oprávněným ke jmenování, zejména zproštění výkonu služby vedoucího oddělení a zahájení dne 6. ledna 2016 disciplinárního řízení proti tomuto vedoucímu, které po předložení věci disciplinární komisi a vyslechnutí této osoby dne 14. listopadu 2016 vedlo k uložení disciplinárního postihu dne 27. února 2017. Podle orgánu oprávněného ke jmenování tato opatření znovu nastolila pracovní podmínky žalobců, které respektují jejich zdraví, bezpečnost a důstojnost. Dokazuje to skutečnost, že po přijetí opatření za účelem pomoci orgánem oprávněným ke jmenování v únoru 2014 nedošlo k žádnému jednání, které by představovalo psychické obtěžování.

## II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

34 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. prosince 2018 podali žalobci projednávanou žalobu, v rámci které navrhli, aby Tribunál:

– zrušil implicitní rozhodnutí o zamítnutí jejich žádosti o náhradu újmy a případně rozhodnutí ze dne 12. září 2018 o zamítnutí jejich stížnosti ze dne 23. května 2018;

– nařídil, aby jim byla nahrazena nemajetková újma oceněná *ex aequo et bono* na částku 192 000 eur;

– uložil Parlamentu „zaplatit v mezidobí vzniklé kompenzační úroky a úroky z prodlení“;

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

35 Samostatným podáním z téhož dne žalobci požádali o možnost anonymizace podle článku 66 jednacího řádu.

36 Ve své žalobní odpovědi podané dne 20. března 2019 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

37 Samostatným podáním z téhož dne požádal Parlament o nezveřejnění některých údajů týkajících se třetích osob.

38 Dne 19. dubna 2019 Tribunál ukončil písemnou část řízení.

39 S ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, rozhodl Tribunál vzhledem k tomu, že měl věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise, na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

40 Dopisem kanceláře Tribunálu ze dne 1. srpna 2019 byl Parlament v rámci organizačně procesních opatření vyzván, aby odpověděl na několik otázek, což učinil ve stanovených lhůtách.

## III. Právní otázky

### A. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

41 Žalobci zároveň s předložením návrhových žádání znějících na náhradu újmy navrhují, aby bylo zrušeno implicitní rozhodnutí o zamítnutí jejich žádosti o náhradu újmy a případně rozhodnutí ze dne 12. září 2018 o zamítnutí jejich stížnosti ze dne 23. května 2018.

42 V tomto ohledu podle ustálené judikatury platí, že rozhodnutí orgánu o zamítnutí žádosti o náhradu újmy je nedílnou součástí předchozího řízení v rámci administrativy, které předchází žalobě na náhradu škody podané k Tribunálu. Vzhledem k tomu, že akt, který obsahuje postoj orgánu během fáze před zahájením soudního řízení, má pouze umožnit účastníkovi řízení, kterému vznikla újma, předložit Tribunálu žalobu na náhradu škody, takové rozhodnutí o zamítnutí nemůže být posuzováno odděleně od návrhových žádání směřujících k náhradě újmy (rozsudky ze dne 18. prosince 1997, Gill v. Komise, T-90/95, EU:T:1997:211, bod 45; ze dne 6. března 2001, Ojha v. Komise, T-77/99, EU:T:2001:71, bod 68, a usnesení ze dne 25. března 2010, Marcuccio v. Komise, F-102/08, EU:F:2010:21, bod 23).

43 V důsledku toho není namístě rozhodovat samostatně o první části návrhových žádání.

### B. K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě škody

44 Na podporu své žaloby žalobci v podstatě tvrdí, že jim vznikla nemajetková újma v důsledku toho, že orgán oprávněný ke jmenování včas nepřijal vhodná opatření, která by reagovala na jejich žádost o pomoc a zaručila jim pracovní podmínky v souladu s článkem 31 Listiny základních práv Evropské unie. Jak o tom svědčí různé události, které popisují ve své žalobě, žalobci se domnívají, že z důvodu pasivity útvarů orgánu oprávněného ke jmenování byli ze strany vedoucího oddělení vystaveni útokům na svou důstojnost, osobnost, jakož i fyzickou a psychickou integritu. Orgán oprávněný ke jmenování navíc neprovedl vyšetřování v souladu se zásadou přiměřené lhůty. Rovněž nezahájil disciplinární řízení proti vedoucímu oddělení a včas mu neuložil disciplinární sankci. Žalobci dále tvrdí, že vedoucí oddělení porušil jejich právo na ochranu lékařského tajemství.

45 Žalobci se tedy domáhají náhrady nemajetkové újmy, kterou *ex aequo et bono* oceňují na částku 192 000 eur.

46 Parlament navrhuje zamítnutí návrhových žádání znějících na náhradu újmy z důvodu neopodstatněnosti a zdůrazňuje, že jeho útvary přijaly všechna vhodná opatření od okamžiku, kdy žalobci formálně předložili žádost o pomoc orgánu oprávněnému ke jmenování. I když připouští, že situace nebyla vždy zvládnuta s nezbytnou razancí, poukazuje na to, že po přeložení vedoucího oddělení v reakci na žádost o pomoc byl tento vedoucí v kontaktu s úředníky oddělení pouze příležitostně a přijímal rozhodnutí týkající se uvedeného oddělení pouze jednorázově. Podle Parlamentu přitom nemohou tyto jednorázové a okrajové události vést ke vzniku jeho odpovědnosti, zejména s ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou má orgán oprávněný ke jmenování při definování opatření za účelem pomoci. Pokud jde o délku vyšetřování v rámci administrativy a disciplinárního řízení vedeného proti vedoucímu oddělení, Parlament vysvětluje, že uvedené vyšetřování se týkalo velkého počtu osob, že vedoucí oddělení navzdory množství dokumentace shromážděné v rámci vyšetřování nesouhlasil s opatřeními a sankcemi přijatými proti němu a že orgán oprávněný ke jmenování musel přesto zajistit dodržování jeho základních a procesních práv jakožto obviněného. Ostatně Parlament zdůrazňuje, že vedoucí oddělení podal žalobu k Tribunálu, kterou napadl disciplinární sankci, která mu byla uložena, konkrétně žalobu ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 20. září 2019, UZ v. Parlament (T-47/18, EU:T:2019:650), kterým Tribunál tuto sankci zrušil. V každém případě žalobci stále neprokázali, že by po přeřazení vedoucího oddělení čelili jinému nevhodnému chování z jeho strany.

#### *1. K existenci protiprávních jednání, jichž se dopustil orgán oprávněný ke jmenování a která by mohla vést ke vzniku odpovědnosti Unie*

##### *a) Obecné úvahy*

47 Úvodem je třeba připomenout, že obecně platí, že vznik odpovědnosti orgánu, instituce nebo jiného subjektu Evropské unie je vázán na současné splnění podmínek týkajících se protiprávnosti vytýkaného jednání, skutečnosti uplatňované újmy a příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a uplatňovanou újmou, přičemž všechny tři podmínky jsou kumulativní (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, AV v. Komise, T-303/18 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:239, bod 104; rovněž viz rozsudek ze dne 19. května 2015, Brune v. Komise, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 71 a citovaná judikatura).

48 V tomto ohledu se soudní spory týkající se veřejné služby podle článku 270 SFEU a článků 90 a 91 služebního řádu, včetně řízení o náhradu škody způsobené úředníkovi nebo zaměstnanci orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, řídí zvláštními a specifickými pravidly ve vztahu k pravidlům vyplývajícím z obecných zásad upravujících mimosmluvní odpovědnost Unie v rámci článku 268 SFEU a čl. 340 druhého pododstavce SFEU (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, AV v. Komise, T-303/18 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:239, bod 105).

49 Zejména ze služebního řádu totiž vyplývá, že na rozdíl od jakéhokoli jiného jednotlivce spojuje úředníka nebo zaměstnance Unie s orgánem, institucí nebo jiných subjektem, kterému podléhá, zaměstnanecký právní vztah, v rámci kterého existuje rovnováha zvláštních vzájemných práv a povinností, která se projevuje v podobě povinnosti institucionálního zaměstnavatele jednat vůči dotyčnému s náležitou péčí (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 46 a citovaná judikatura, jak byl potvrzen rozhodnutím ze dne 8. února 2011, přezkum, Komise v. Petrilli, C-17/11 RX, EU:C:2011:55, body 4 a 5).

50 S ohledem na tuto zvýšenou odpovědnost Unie, pokud jedná jakožto zaměstnavatel, pouhé konstatování protiprávnosti, které se případně dopustil orgán oprávněný ke jmenování nebo orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv, ať už jde o jednání nebo rozhodovací chování, stačí k tomu, aby byla za splněnu považována první ze tří podmínek nutných ke vzniku odpovědnosti Unie za újmu způsobenou jejím úředníkům a zaměstnancům z důvodu porušení práva veřejné služby Unie (rozsudky ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 46, a ze dne 12. července 2011, Komise v. Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 45), a není tedy nutné klást si otázku, zda jde o „dostatečně závažné“ porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznání práv jednotlivcům (rozsudky ze dne 14. června 2018, Spagnolli a další v. Komise, T-568/16 a T-599/16, EU:T:2018:347, bod 196, a ze dne 6. května 2019, Mauritsch v. INEA, T-271/18, nezveřejněný, EU:T:2019:286, bod 42).

51 Pokud jde o případy, ve kterých lze konstatovat protiprávnost, je třeba vzít v úvahu prostor pro uvážení, kterým administrativa disponuje. Pokud tedy má administrativa jednat určitým způsobem, který pro ni plyne z platných právních předpisů, z dodržování obecných zásad nebo základních práv anebo z pravidel, které si sama stanovila, může prosté porušení takové povinnosti vést ke vzniku její odpovědnosti. Naproti tomu má-li administrativa prostor pro uvážení, zejména pokud nemusí jednat určitým způsobem v použitelném právním rámci, zakládá protiprávnost pouze zjevné nesprávné posouzení (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, CJ v. ECDC, T-703/16 RENV, nezveřejněný, EU:T:2017:892, bod 31 a citovaná judikatura).

52 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat výtky, které žalobci vznášejí v návrhových žádáních směřujících k náhradě škody.

53 V tomto ohledu je navzdory nejasnosti žaloby třeba chápat, že pokud jde o podmínku protiprávnosti jednání orgánu oprávněného ke jmenování, žalobci z titulu v zásadě napadají tři aspekty: zaprvé chování vedoucího oddělení jako takové; zadruhé nevhodnost opatření přijatých orgánem oprávněným ke jmenování v reakci na žádost o pomoc a dříve v reakci na oznámení ve smyslu článku 22a služebního řádu, které údajně zamýšleli učinit zejména prostřednictvím svého dopisu ze dne 11. listopadu 2013, a zatřetí podle jejich názoru nepřiměřenou délku vyšetřování a následné pozdní zahájení disciplinárního řízení proti vedoucímu oddělení.

54 Je třeba postupně posoudit tyto tři kategorie výtek.

### *b) K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě škody v souvislosti s nemajetkovou újmou způsobenou žalobcům v důsledku chování vedoucího oddělení*

55 Pokud jde o návrhová žádání znějící na náhradu v souvislosti s nemajetkovou újmou způsobenou žalobcům v důsledku chování vedoucího oddělení, tato musí být od počátku zamítnuta jako předčasná, jelikož žalobcům nebyla předtím zamítnuta žaloba na náhradu škody podaná u vnitrostátního soudu proti tomuto vedoucímu oddělení.

56 Podle čl. 24 prvního pododstavce služebního řádu totiž Unie pomáhá všem úředníkům nebo zaměstnancům „zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny

vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností“. Kromě toho podle čl. 24 druhého pododstavce služebního řádu Unie „[s]polečně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce“.

57 V tomto ohledu platí, že účelem povinnosti poskytnout pomoc zakotvené v článku 24 služebního řádu je poskytnout úředníkům a zaměstnancům prostřednictvím jejich orgánu ochranu před jednáním třetích osob, a nikoli před akty vydanými samotným orgánem, jejichž přezkum je upraven v jiných ustanoveních služebního řádu (rozsudky ze dne 17. prosince 1981, Bellardi-Ricci a další v. Komise, 178/80, EU:C:1981:310, bod 23, a ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 45). Jiní úředníci či zaměstnanci, nebo členové orgánu Unie, jako je vedoucí oddělení, však mohou být považováni za třetí osoby ve smyslu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 1979, V. v. Komise, 18/78, EU:C:1979:154, bod 15).

58 Co se týče nemajetkové újmy, která byla žalobcům údajně způsobena jednáním vedoucího oddělení, žalobci se tedy v souladu s čl. 24 druhým pododstavcem služebního řádu nejprve musí domáhat odčinění takovéto újmy žalobou na náhradu škody podanou k vnitrostátnímu soudu, neboť pouze v případě, že takovouto újmu není možné odčinit, může být orgán oprávněný ke jmenování podle tohoto ustanovení služebního řádu vázán společně a nerozdílně nahradit žalobcům újmu způsobenou takovým jednáním „třetí osoby“ ve smyslu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 112).

59 Je třeba nicméně uvést, že na základě povinnosti poskytnout pomoc může být orgán oprávněný ke jmenování povinen poskytnout žalobcům pomoc, zejména finanční, v jejich snaze domoci se náhrady, v tomto případě s cílem domoci se prostřednictvím žaloby „s dopomocí“ toho, aby jednání, které bylo vůči nim z důvodu jejich postavení a služebních povinností namířeno a které odůvodňovalo žádost o pomoc, bylo uznáno za protiprávní a opravňovalo je k přiznání náhrady škody vnitrostátním soudem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 42, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 113 a citovaná judikatura).

60 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba zamítnout návrhová žádání znějící na náhradu v souvislosti újmou způsobenou žalobcům v důsledku chování vedoucího oddělení jako takového, včetně těch, která se týkají údajného porušení jejich práva na ochranu lékařského tajemství ze strany vedoucího oddělení, která navíc nebyla uvedena v žádosti o náhradu škody.

### *c) K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy v souvislosti s nevhodnými opatřeními za účelem pomoci, jež byla v tomto případě přijata orgánem oprávněným ke jmenování*

#### *1) K chování orgánu oprávněného ke jmenování v průběhu roku 2013*

61 Žalobci orgánu oprávněnému ke jmenování především vytýkají jeho nečinnost při nakládání s oznámením ve smyslu článku 22a služebního řádu, které považovali za učiněné prostřednictvím dopisu ze dne 11. listopadu 2013, jenž odkazoval rovněž na prohlášení některých z nich, která byla zaznamenána do jejich příslušných lékařských spisů a obsažena v krátké zprávě vypracované lékařskou službou v říjnu 2013. Podle jejich názoru měl orgán oprávněný ke jmenování přijmout od roku 2013 opatření k ukončení porušování určitých ustanovení služebního řádu ze strany vedoucího oddělení.

62 V tomto ohledu je psychické obtěžování zakázáno článkem 12a služebního řádu, a v důsledku toho může být chování úředníka, na které se tento zákaz vztahuje, považováno za „závažné porušení služebních povinností úředníků Unie“, a být tak předmětem oznámení podle článku 22a služebního řádu, který stanoví, že „[k]aždý úředník, který se při plnění nebo v souvislosti s plněním služebních povinností setká se skutečnostmi vyvolávajícími domněnku existence případné protiprávní činnosti

poškozující zájmy Unie, včetně podvodu nebo korupce, nebo chování souvisejícím s plněním služebních povinností, které může představovat závažné porušení služebních povinností úředníků [Unie], neprodleně informuje svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení nebo přímo Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF)“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. října 2014, Bermejo Garde v. EHSV, T-530/12 P, EU:T:2014:860, bod 106).

63 V tomto ohledu žalobci správně tvrdí, že by dopis ze dne 11. listopadu 2013 neměl být považován za žádost o pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu, ale za oznámení ve smyslu článku 22a služebního řádu. V tomto dopise, jak sami uvedli v následné žádosti o pomoc, totiž tím, že vysvětlují, že se „písemně obrátili na [generálního ředitele] kvůli tomu, aby se zabránilo neregulérnímu průběhu zkoušky, a učinili tak v souladu se svými povinnostmi vyplývajícími z článku 2[2] služebního řádu“, žalobci v podstatě žádali o odložení jazykové zkoušky, přičemž vyjádřili obavy ohledně duševního stavu vedoucího oddělení a jeho chování ve službě. Tento dopis naopak nezmiňoval, alespoň ne explicitně, existenci psychického nebo sexuálního obtěžování. Dále v podstatě zmiňoval obtíže, včetně konfliktů, uvnitř oddělení, jakož i porušování základního principu nezávislosti porot, které se mají vyslovovat k odbornosti úředníků.

64 Rozhodnutím, několik dní po obdržení dopisu ze dne 11. listopadu 2013, pověřit ředitele provedením interního vyšetřování v rámci generálního ředitelství, které se týkalo skutečností, o nichž ho žalobci informovali, a odložit jazykovou zkoušku, které se měl vedoucí oddělení zúčastnit, vyhověl orgán oprávněný ke jmenování, v osobě generálního ředitele, žádosti žalobců, jak byla formulovaná v uvedeném dopise, na niž se vztahoval článek 22a služebního řádu, ačkoli v odpovědi na dopis ze dne 18. listopadu 2013 nebyly povaha ani rozsah tohoto vyšetřování v rámci generálního ředitelství uvedeny.

65 V tomto ohledu platí, že jelikož administrativa může při výkonu svých pravomocí za tímto účelem a s tím, že zajistí odpovídající logistické a lidské zdroje, rozhodnout o tom, že svěří vedení takového vyšetřování vedoucím pracovníkům orgánu, například řediteli (*per analogium* viz rozsudek ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, bod 99 a citovaná judikatura), žalobci nemohou orgánu oprávněnému ke jmenování vytýkat, že generální ředitel pověřil ředitele provedením vyšetřování v souvislosti s oznámením ve smyslu článku 22a služebního řádu, které žalobci učinili prostřednictvím svého dopisu ze dne 11. listopadu 2013.

66 Pokud jde o odkaz žalobců na existenci prohlášení zaznamenaných v jejich příslušných lékařských spisech a v krátké zprávě vypracované jedním z posudkových lékařů lékařské služby, je tento neúčinný.

67 Ve všech orgánech jsou totiž pouze zdravotničtí pracovníci, kteří tvoří lékařskou službu, v souladu s etickými pravidly zdravotnického povolání oprávněni provést lékařskou diagnózu a sdělit orgánu oprávněnému ke jmenování informace, které může tento orgán potřebovat za účelem výkonu pravomocí, které jsou mu svěřeny služebním řádem a režimem platným pro ostatní zaměstnance Evropské unie (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, AV v. Komise, T-303/18 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:239, bod 109).

68 V tomto ohledu se neprokázalo, že by v projednávaném případě lékařská služba sama o sobě informovala osobu, kterou Parlament zmocnil k vyřizování žádostí o pomoc jménem orgánu oprávněného ke jmenování, konkrétně generálního ředitele GŘ „Personál“ nebo případně generálního tajemníka, o chování vedoucího oddělení, na které by se mohl vztahovat článek 12a služebního řádu. V e-mailu ze dne 11. ledna 2014 se nanejvýš uvádí, že jeden z žalobců zaslal jejich právnímu zástupci kopii krátké zprávy, kterou měla vyhotovit lékařská služba, a uvedl, že ředitel rovněž dostal kopii. Tento ředitel však nebyl osobou zmocněnou Parlamentem k vyřizování žádostí o pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu.

69 Za těchto okolností nelze orgánu oprávněnému ke jmenování před tím, než obdržel dopis ze dne 11. listopadu 2013, vytýkat, že nezohlednil existenci a obsah prohlášení některých úředníků oddělení učiněných během roku 2013 před lékařskou službou, která byla údajně zaznamenána v krátké zprávě předložené žalobci.

70 Pokud jde o okolnost, že žalobci předložili generálnímu řediteli, současně s dopisem ze dne 11. listopadu 2013, kopii krátké zprávy lékařské služby, jež shrnovala jejich vyjádření před touto službou, je třeba znovu uvést, že za účelem provádění článku 22a služebního řádu byl generální ředitel jakožto nadřízený ředitele a vedoucího oddělení sice osobou zmocněnou zavazovat orgán oprávněný ke jmenování. Nebyl však osobou oprávněnou vyřídit jménem orgánu oprávněného ke jmenování žádost o pomoc podle článku 24 služebního řádu, jež se týkala psychického obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu.

71 Dále dokument zmíněný žalobci a předložený jakožto příloha A.7 žaloby postrádá razítko lékařské služby pouze potvrzuje, že posledně uvedení podstoupili lékařskou prohlídku v rámci lékařské služby Parlamentu.

72 Je však třeba připomenout, že názory lékařských odborníků nemohou samy o sobě prokázat právní existenci obtěžování nebo pochybení orgánu, pokud jde o jeho povinnost poskytnout pomoc (rozsudky ze dne 6. února 2015, BQ v. Účetní dvůr, T-7/14 P, EU:T:2015:79, bod 49; ze dne 17. září 2014, CQ v. Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 127, a ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, bod 92). Konkrétně, i když posudkoví lékaři orgánu mohou zaznamenat existenci psychických problémů úředníků nebo zaměstnanců, nemohou prokázat, že uvedené problémy byly způsobeny psychickým obtěžováním, jelikož autoři takového lékařského potvrzení vycházejí při závěru o existenci takového obtěžování nutně výhradně z popisu pracovních podmínek v rámci dotčeného orgánu, který jim poskytli žalobci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament, T-218/17, napaden kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:393, bod 106; ze dne 2. prosince 2008, K v. Parlament, F-15/07, EU:F:2008:158, bod 41, a ze dne 17. září 2014, CQ v. Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 127), aniž musí konfrontovat tuto verzi popisu skutkového stavu s verzí osoby, kterou uvedení úředníci nebo zaměstnanci z takového chování obviňují.

73 Není zajisté vyloučeno, že za určitých okolností se mohou vedoucí služby nebo lékařská služba orgánu obrátit s dotazem na orgán oprávněný ke jmenování ohledně existence potenciálního případu očividného či zjevného porušení článku 12a služebního řádu a že to může orgán oprávněný ke jmenování vést k zahájení vyšetřování z moci úřední, aniž disponuje žádostí o pomoc opatřenou neúplným důkazem od údajné oběti.

74 Za okolností projednávané věci však žalobci, kteří v té době formálně nepodali žádost o pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu osobě nebo osobám zmocněným k vyřizování žádostí o pomoc v rámci Parlamentu a kteří se hodlali omezit na oznámení podle článku 22a služebního řádu, aniž se v něm dovolávali porušení článku 12a služebního řádu, nemohou orgánu oprávněnému ke jmenování vytýkat, že od roku 2013 spontánně nezahájil v rámci administrativy vyšetřování projevů psychického obtěžování ani že v téže době nepřijal opatření za účelem přeložení vedoucího oddělení.

75 Je tedy třeba dospět k závěru, že orgán oprávněný ke jmenování v projednávaném případě neporušil článek 22a služebního řádu ani povinnost náležité péče nebo zásadu řádné správy tím, že od roku 2013 nepřijal opatření za účelem pomoci ve prospěch žalobců k nápravě situace v podobě, o které se v té době mohl dozvědět.

76 Pokud jde o tvrzení žalobců, podle kterého ředitel vedl interní vyšetřování v rámci generálního ředitelství, jež bylo zahájeno jako odpověď na jejich oznámení, zaujatě tak, že ho zahájil pohovory se třemi osobami, které měly důvěru vedoucího oddělení a které byly ovlivnitelnější, aby je přesvědčil, že se jedná o intriky žalobců, je třeba konstatovat, že toto tvrzení nebylo podloženo ani prokázáno, a proto musí být považováno za spekulativní.

77 V každém případě je třeba připomenout, že instance pověřená vyšetřováním v rámci administrativy, která musí přiměřeným způsobem prošetřit případy, které jsou jí předloženy, má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o vedení vyšetřování a zejména o posouzení kvality a užitečnosti spolupráce poskytnuté svědky (rozsudky ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament, T-218/17, napaden kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:393, bod 97, a ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise, F-46/11, EU:F:2013:115, bod 124). Výběr osob, s nimiž ředitel hovořil, jakož i rozhodnutí generálního ředitele pověřit v listopadu 2013 tímto interním vyšetřováním v rámci generálního ředitelství uvedeného ředitele, přitom spadaly do široké posuzovací pravomoci orgánu oprávněného ke jmenování v této oblasti a v tomto bodě se žalobcům nepodařilo prokázat, že orgán oprávněný ke jmenování v tomto ohledu překročil meze své pravomoci.

78 Konečně žalobci rovněž neprokázali své tvrzení, podle kterého ředitel „nezajistil provedení vyšetřování, které mu bylo svěřeno orgánem oprávněným ke jmenování“ v roce 2013.

79 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout návrhová žádání znějící na náhradu újmy v rozsahu, v němž se týkají chování orgánu oprávněného ke jmenování před předložením žádosti o pomoc.

*2) K opatřením přijatým orgánem oprávněným ke jmenování po předložení žádosti o pomoc*

80 Pokud jde o jednání orgánu oprávněného ke jmenování po předložení žádosti o pomoc, tedy dne 24. ledna 2014, je třeba připomenout, že jestliže je orgánu oprávněnému ke jmenování nebo případně orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv předložena na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu žádost o pomoc ve smyslu článku 24 uvedeného služebního řádu, musí na základě povinnosti k poskytnutí pomoci, a pokud se tento orgán dozví o události neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby, zasáhnout s veškerou nutnou energií a reagovat s rychlostí a péčí vyžadovanými okolnostmi daného případu tak, aby zjistil skutkový stav a vyvodil z něj se znalostí věci příslušné důsledky. Za tímto účelem stačí, aby úředník nebo zaměstnanec, který se domáhá ochrany od svého orgánu, předložil alespoň neúplný důkaz o existenci útoků, o nichž tvrdí, že směřují proti němu. Jsou-li takové skutečnosti dány, je na dotyčném orgánu, aby přijal vhodná opatření, zejména tak, že provede ve spolupráci se stěžovatelem vyšetřování v rámci administrativy za účelem prokázání skutkového základu stížnosti (rozsudky ze dne 26. ledna 1989, Koutchoumoff v. Komise, 224/87, EU:C:1989:38, body 15 a 16, a ze dne 25. října 2007, Lo Giudice v. Komise, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 136; rovněž viz rozsudek ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, bod 46 a citovaná judikatura), a na základě výsledků vyšetřování přijal nezbytná opatření, jako je v projednávaném případě zahájení disciplinárního řízení vůči obviněné osobě, pokud administrativa na konci uvedeného vyšetřování dospěje k závěru o existenci psychického obtěžování.

81 V případě tvrzeného obtěžování zahrnuje povinnost poskytnout pomoc zejména povinnost administrativy s vážností, rychle a ve vší důvěrnosti posoudit žádost o pomoc, ve které je tvrzeno obtěžování, a informovat žadatele o postupu jejího vyřizování (rozsudky ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, bod 47, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 98).

82 Co se týče opatření, která je třeba přijmout v takové situaci, jako je situace, která nastala v projednávané věci, která spadá do působnosti článku 24 služebního řádu, má administrativa při volbě opatření a prostředků pro uplatnění článku 24 služebního řádu širokou posuzovací pravomoc podléhající přezkumu ze strany unijního soudu (viz rozsudky ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 99 a citovaná judikatura), nicméně takovou pravomoc nemá, pokud jde o to, zda určité skutky představují, či nepředstavují psychické nebo sexuální obtěžování, což je závěr, který se může uplatnit až po vyšetřování vedeném v rámci administrativy

(rozsudky ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament, T-218/17, napaden kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:393, bod 123; ze dne 13. července 2018, SQ v. EIB, T-377/17, EU:T:2018:478, bod 99, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 75).

83 V projednávaném případě Parlament nepopírá, že žádost o pomoc byla opatřena dostatečnými indiciemi na podporu tvrzení o psychickém a sexuálním obtěžování, která obsahuje.

84 Pokud přitom žadatel o pomoc poskytne v dostatečné míře alespoň neúplné důkazy o svých tvrzeních, je administrativa zaprvé povinna zahájit interní vyšetřování za účelem objasnění skutečností a poté případně přijmout příslušná opatření za účelem pomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, bod 94), aniž v tomto ohledu disponuje širokou posuzovací pravomocí, pokud jde o vhodnost zahájení a provedení uvedeného vyšetřování, a zadruhé, vyšetřování musí být provedeno co nejrychleji, aby bylo možné na konci obnovit pracovní podmínky v souladu se zájmem služby.

85 Ačkoli v projednávaném případě orgán oprávněný ke jmenování zahájil v reakci na žádost o pomoc vyšetřování, učinil tak až dne 19. března 2014 a informoval o tom žalobce až v dubnu 2014, tedy téměř tři měsíce po předložení této žádosti. Je zřejmé, že tím orgán oprávněný ke jmenování porušil zásadu řádné správy a článek 24 služebního řádu a současně vystavil žalobce nejistotě, pokud jde o opatření, jež budou následovat v reakci na jejich žádost.

86 Pokud jde o schůzku dne 29. ledna 2014, žalobcům se nepodařilo prokázat, zejména s ohledem na širokou posuzovací pravomoc orgánu oprávněného ke jmenování při organizaci jeho útvarů, jakým způsobem přítomnost ředitele a právního poradce přiděleného generálnímu řediteli porušila platné ustanovení služebního řádu. Zejména je třeba připomenout, že v žádosti o pomoc byl jedinou formálně a přímo obviněnou osobou vedoucí oddělení. Pokud tedy chyběla obvinění týkající se jiných osob, a to i v případě, že se žalobci mohli subjektivně domnívat, že ředitel byl solidární s vedoucím oddělení a že jim během roku 2013 neposkytl pomoc, která jim měla být poskytnuta podle článku 24 služebního řádu, orgán oprávněný ke jmenování žádným způsobem toto ustanovení neporušil tím, že rozhodl o přítomnosti ředitele a tohoto právního poradce na schůzce dne 29. ledna 2014.

87 Pokud jde o poznámky ředitele údajně pronesené během této schůzky konané dne 29. ledna 2014, je třeba poznamenat, že byl přímým nadřízeným vedoucího oddělení obviněné v žádosti o pomoc, že sám nebyl v této fázi touto žádostí o pomoc formálně a přímo obviněn a že se žalobci v průběhu roku 2013 obrátili nejprve na něj, a nikoli na orgán oprávněný ke jmenování v osobě generálního ředitele GŘ „Personál“ nebo případně na generálního tajemníka.

88 Za těchto okolností se orgán oprávněný ke jmenování mohl rozhodnout informovat ředitele o existenci žádosti o pomoc, a to i za účelem jeho pomoci při vyřizování této žádosti. V zájmu ochrany jak domnělé oběti, tak profesní bezúhonnosti domnělého obtěžovatele, je totiž zajisté žádoucí, aby orgán oprávněný ke jmenování o podání žádosti o pomoc zprvu domnělého obtěžovatele ani jiné třetí osoby neinformoval, což se však nevztahuje na osoby, které jsou v hierarchicky vyšším postavení než domnělý obtěžovatel a domnělá oběť. V tomto ohledu je klíčové to, aby odhalení existence žádosti o pomoc neohrozilo účinnost vyšetřování (rozsudek ze dne 29. června 2018, HF v. Parlament, T-218/17, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:393, bod 165).

89 Pokud jde o údajnou neochotu orgánu oprávněného ke jmenování zbavit vedoucího oddělení funkce přeřazením na místo, které jí již neumožní být v kontaktu se žalobci, je třeba mít za to, že s ohledem na závažnost skutečností uváděných v projednávaném případě, včetně tvrzení o sexuálním obtěžování jednoho z členů oddělení, jakož i důvěryhodnost důkazů předložených žalobci, kteří ostatně tvořili téměř většinu oddělení, byl orgán oprávněný ke jmenování podle článku 24 služebního řádu povinen přijmout opatření k úplnému přeložení vedoucího oddělení. Jak však Parlament uvedl, při přijímání takového opatření musí orgán oprávněný ke jmenování nadále dodržovat práva obviněné osoby,

zejména právo na obhajobu a presumpci neviny, neboť jedině provedení vyšetřování v rámci administrativy až do konce může umožnit přijetí konečných opatření za účelem pomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, bod 57).

90 I když v projednávaném případě orgán oprávněný ke jmenování skutečně přeřadil vedoucího oddělení na jiné místo a pověřil vedením jeho oddělení a provedením hodnocení žalobců v roce 2014 jiného vedoucího oddělení, je zřejmé, jak uznává samotný Parlament, že vedoucí oddělení ve skutečnosti nadále hrál okrajovou roli v činnosti oddělení, zejména ve správě dovolených a školení, jakož i v rámci hodnocení v roce 2014, ačkoli v souladu s článkem 24 služebního řádu měla být po dobu interního vyšetřování zcela vyloučena z řízení tohoto oddělení. Stejně tak, i když v době čekání na výsledky vyšetřování nemohl být vedoucí oddělení pouze na základě tvrzení žalobců potrestán disciplinární sankcí nebo jakýmkoli jiným rovnocenným administrativním opatřením, je zjevně nepřiměřené, aby byl v průběhu vyšetřování v rámci administrativy a následného disciplinárního řízení pověřen [*důvěrné*] funkcemi, které by znamenaly, že by se mohl každý den stýkat se žalobci, kteří tvořili podstatnou část oddělení, a případně je zastrašoval nebo jim vyhrožoval.

91 Nesplnění povinnosti orgánem oprávněným ke jmenování podle článku 24 služebního řádu spočívající v účinném oddělení vedoucího oddělení od ostatních členů tohoto oddělení tak mělo za následek, že nebyly plně obnoveny pracovní podmínky respektující důstojnost žalobců ve smyslu článku 31 Listiny základních práv.

92 Pokud jde o chování ředitele, jehož žalobci vnímají jako přívržence vedoucího oddělení jednajícího v její prospěch, zdá se, že žalobci s výjimkou A neměli v úmyslu činit jej odpovědným za jednání, na něž se vztahuje článek 12a služebního řádu, a předložit orgánu oprávněnému ke jmenování žádost o pomoc, aby je chránil před chováním ředitele, o kterém informují až v této žalobě.

93 Pokud jde o A, zdá se, že kromě žádosti týkající se vedoucího oddělení podal tento dne 23. ledna 2015 žádost k orgánu oprávněnému ke jmenování, aby ředitel již nebyl pověřen jeho hodnocením. V této žádosti uvedl, že za poslední čtyři roky trpěl zneužíváním pravomoci a psychickým obtěžováním ze strany ředitele, což mělo dopad na jeho zdraví. Tato žádost, kterou orgán oprávněný ke jmenování označil jako žádost o pomoc, byla zamítnuta rozhodnutím tohoto orgánu dne 16. února 2015 z toho důvodu, že generální tajemník jmenoval ředitele revizním hodnotitelem v rámci hodnocení v roce 2014 pro všechny pracovníky oddělení, a to před podáním této žádosti o pomoc.

94 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že A nepodal proti tomuto rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o pomoc, jež se týkala ředitele, stížnost ani žalobu podle článku 270 SFEU. Kromě toho nelze orgánu oprávněnému ke jmenování vytýkat, že do 23. ledna 2015, kdy byla podána žádost o pomoc ze strany A, nepřijal opatření proti řediteli, jelikož před tímto datem nevěděl, že mu bylo vytýkáno, že se neřídí ustanoveními služebního řádu. Chování vytýkané řediteli v žalobě přitom předchází uvedené žalobě ze dne 23. ledna 2015.

95 Je tedy třeba zamítnout návrhy žalobců na náhradu újmy z důvodu údajného nesplnění povinnosti orgánu oprávněného ke jmenování přijmout opatření za účelem pomoci k nápravě chování ředitele.

96 Co se týče údajných negativních poznámek obsažených v hodnotících zprávách některých žalobců vypracovaných na konci hodnocení v roce 2014, které prováděl ředitel, Parlament uznal, že připomínky, které se nezakládají na ověřitelných materiálních důkazech, musí být odstraněny. Tento vstřícný krok učiněný orgánem oprávněným ke jmenování spočívající v tom, že dotčené zprávy opravil jiný ředitel téhož GŘ, potvrzuje však, že ředitel byl skutečně schopen negativně a neobjektivně zasáhnout do hodnotícího procesu některých žalobců, včetně poukazování na žádost o pomoc během pohovorů souvisejících s hodnocením v roce 2014 a odhalení, že hodnocení konzultoval s vedoucím oddělení.

97 Opravou příslušných hodnotících zpráv mohl orgán oprávněný ke jmenování zajisté obnovit objektivitu hodnocení v roce 2014. Tento prvek však v kontextu vyřizování žádosti o pomoc prokazuje existenci protiprávnosti ve vedení hodnocení v roce 2014, která odůvodňuje, aby bylo orgánu oprávněnému ke jmenování nařízeno nahradit v tomto ohledu nemajetkovou újmu žalobců.

98 Vzhledem však k tomu, že žalobci, zejména A, požadují náhradu nemajetkové újmy, která jim byla způsobena „pomluvami, urážkami a urážlivými poznámkami“ ředitele, přičemž se jednalo o „systematické a opakující se“ chování, je třeba konstatovat, že tento návrh na náhradu újmy nemůže obstát.

99 Zaprvé, pokud usilují o získání náhrady újmy, která jim byla způsobena chováním ředitele, o kterém se domnívají, že je v rozporu s článkem 12a služebního řádu, měli by stejně jako v případě nemajetkové újmy údajně utrpěné v důsledku chování vedoucího oddělení podat žalobu k vnitrostátnímu soudu, v souvislosti s níž by mohli v případě potřeby žádat o pomoc orgán oprávněný ke jmenování na základě článku 24 služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, body 111 až 113). Zadruhé a v každém případě se uvedené chování ve světle důkazů předložených v této fázi před Tribunálem především jeví jako neobratné řízení konfliktní situace uvnitř oddělení (pokud jde o případ nesprávného úředního postupu na stejném správním ředitelství, viz rozsudky ze dne 17. září 2014, CQ v. Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 128, a ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 117, nezrušený v tomto bodě rozsudkem ze dne 27. října 2016, CW v. Parlament, T-309/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:632).

100 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, zaprvé že s ohledem na svou povinnost poskytnout pomoc podle článku 24 služebního řádu a článku 31 Listiny základních práv orgán oprávněný ke jmenování nepřijal opatření takové povahy, která by skutečně oddělila vedoucího oddělení od žalobců a zajistila nestranné provedení hodnocení v roce 2014, a zadruhé že toto selhání odůvodňuje vznik odpovědnosti Parlamentu.

### *d) K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě škody v souvislosti s délkou řízení*

101 Stran tvrzení týkajících se nepřiměřenosti délky trvání vyšetřovacího řízení v rámci administrativy je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že služební řád neobsahuje specifické ustanovení ohledně lhůty, v níž musí administrativa provést interní vyšetřování, mimo jiné v oblasti psychického obtěžování, musí se orgán oprávněný ke jmenování v těchto věcech řídit zásadou přiměřené lhůty. V tomto ohledu musí orgán, instituce nebo jiný subjekt Unie dbát při provádění uvedeného vyšetřování na to, aby každé přijaté opatření bylo uskutečněno v přiměřené době po opatření předchozím (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 101 a citovaná judikatura).

102 V tomto ohledu se přiměřenost trvání řízení v rámci administrativy posuzuje v závislosti na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci a jednání dotčených účastníků řízení (*per analogium* rozsudek ze dne 10. června 2016, HI v. Komise, F-133/15, EU:F:2016:127, body 109 a 113 a citovaná judikatura). V případě tvrzení týkajících se psychického obtěžování, které je zakázáno článkem 12a služebního řádu, musí být toto posouzení provedeno od okamžiku, kdy se administrativa dostatečně obeznámila se skutečnostmi a jednáním, které mohou představovat porušení povinností obviněných úředníků nebo zaměstnanců, které mají na základě služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2019, AV v. Komise, T-303/18 RENV, nezveřejněný, EU:T:2019:239, bod 82 a citovaná judikatura).

103 Rovněž je třeba upřesnit, že administrativa nedisponuje širokou posuzovací pravomocí při vymezení toho, co představuje přiměřenou délku trvání, zejména v případech údajného psychického obtěžování, ve kterých, na jedné straně, je administrativa v souladu s judikaturou (rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, body 101 a 102), povinna jednat s požadovanou

rychlostí, zejména s cílem dovést vyšetřování v rámci administrativy až do konce, a na druhé straně unijní normotvůrce nestanovil orgánům administrativy uplatňujícím služební řád lhůtu použitelnou pro postupy vyřizování žádostí o pomoc a oznámení podaných podle článků 24 a 22a služebního řádu ve spojení s článkem 12a služebního řádu.

104 V projednávaném případě je nutno uvést, že uvedené vyšetřování bylo zahájeno až téměř dva měsíce po podání žádosti o pomoc, přestože orgán oprávněný ke jmenování nezpochybnil existenci přinejmenším neúplných důkazů pro obvinění z psychického a sexuálního obtěžování obsažených v této žádosti. Dále, zatímco slyšení žadatelů o pomoc a vedoucího oddělení byla zahájena dne 15. dubna 2014, z odpovědí Parlamentu na otázky položené Tribunálem vyplývá, že vyšetřovací zprávy byly vypracovány vyšetřovateli určenými orgánem oprávněným ke jmenování až ve dnech 3. března a 17. listopadu 2015 a případ vedoucího oddělení předložil tento orgán disciplinární komisi dne 6. ledna 2016.

105 Orgánu oprávněnému ke jmenování tak trvalo téměř dva roky, než vyřídil žádost o pomoc, což v případě, který se týká téměř celého oddělení, představuje nepřiměřenou dobu.

106 V tomto ohledu se Parlament nemůže vymlouvat na skutečnost, že se vyšetřování týkalo velkého počtu osob, když všechny tyto osoby zastávaly pozice ve stejném oddělení a byly z tohoto důvodu k dispozici (*a contrario*, pokud jde o slyšení svědků nacházejících se v několika členských státech, nebo dokonce ve třetím státě, jež odůvodňuje delší trvání řízení, viz rozsudek ze dne 10. června 2016, HI v. Komise, F-133/15, EU:F:2016:127, bod 115), a to tím spíše že čekali na dovedení vyšetřování až do konce. Stejně tak povinnost orgánu oprávněného ke jmenování chránit právo na obhajobu osoby obviněné v žádosti o pomoc nemůže odůvodnit takovou délku trvání, neboť toto právo je jasně stanoveno jak v článcích 41 a 48 Listiny základních práv, tak zejména v článku 86 služebního řádu a v jeho příloze IX.

107 Jak zdůrazňují žalobci, nedodržení přiměřené lhůty je v projednávaném případě o to závažnější, že vystavovala jak žalobce, tak vedoucího oddělení nevyhovující situaci po dlouhou dobu. Článek 24 služebního řádu přitom orgánu oprávněnému ke jmenování ukládá, aby vyšetřování v rámci administrativy provedl co nejrychleji, neboť na jedné straně případné uznání existence psychického obtěžování na závěr vyšetřování ze strany orgánu oprávněného ke jmenování může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obětí a bude také moci být použito obětmi pro účely případné vnitrostátní žaloby a na druhé straně provedení vyšetřování může naopak umožnit vyvrátit tvrzení údajné oběti a napravit v takovém případě křivdy, které by obvinění, pokud se nakonec ukáže jako nepodložené, mohlo způsobit osobě dotčené vyšetřováním jako domnělý původce obtěžování (rozsudky ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 59, a ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, body 95, 123 a 124).

108 Mimoto je třeba konstatovat, že orgán oprávněný ke jmenování nesplnil povinnost, kterou má z titulu povinnosti poskytnout pomoc (rozsudky ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, bod 47, a ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 98), informovat žadatele včas o výsledku jejich žádosti o pomoc. Zatímco totiž vedoucí oddělení byl informován o zahájení vyšetřování v rámci administrativy již 19. března 2014, žalobci o něm byli informováni až o měsíc později. Stejně tak se nezdá, že by žalobci byli oficiálně informováni o datu zahájení disciplinárního řízení proti vedoucímu oddělení, jakož i o povaze a závažnosti sankce, která byla uvedenému vedoucímu uložena, přestože jim měly být tyto informace poskytnuty v rámci vyřizování žádosti o pomoc.

109 Stejně tak žalobci neobdrželi kopii zpráv vypracovaných na konci uvedeného vyšetřování, případně v nedůvěrné verzi, přestože to bylo nezbytné s ohledem na zásadu řádné správy a povinnost poskytnout pomoc, z nichž vyplývá, že orgán oprávněný ke jmenování informuje dotčené osoby o výsledku jejich žádosti o pomoc, a to tím spíše v takovém případě, o jaký se jedná v projednávané věci, kdy uznání existence psychického obtěžování ve zprávě vypracované na závěr vyšetřování ze strany orgánu oprávněného ke jmenování může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu

psychického zotavení obětí a bude také moci být použito pro účely případné vnitrostátní žaloby (rozsudky ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 59, a ze dne 6. října 2015, CH v. Parlament, F-132/14, EU:F:2015:115, body 95, 123 a 124).

110 Nicméně žalobci nemohou uvedenému žalobci orgánu oprávněnému ke jmenování vytýkat, že nevedl disciplinární řízení zahájené proti vedoucímu oddělení dostatečně rychle. Toto řízení se totiž řídí pravidly, která jsou mu vlastní, a zejména striktně stanovenými lhůtami v příloze IX služebního řádu pro každou z etap, z nichž se uvedené disciplinární řízení skládá, a která se v každém případě nejeví jako porušené. V projednávaném případě toto řízení, které bylo zahájeno dne 6. ledna 2016 postoupením disciplinární komisi, totiž trvalo o něco déle než rok, do doby, kdy bylo dne 27. února 2017 přijato konečné rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování podle článku 22 přílohy IX služebního řádu, což podle všeho nepředstavuje nepřiměřenou délku s ohledem na složitost daného případu.

111 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že orgán oprávněný ke jmenování při samotném vyřizování žádosti o pomoc porušil jak článek 24 služebního řádu, tak zásadu přiměřené lhůty, což odůvodňuje vznik mimosmluvní odpovědnosti Parlamentu vůči žalobcům.

### *2. K újmě a příčinné souvislosti*

112 S ohledem na všechny okolnosti věci má Tribunál za to, že žalobcům byla skutečně způsobena nemajetková újma vyplývající ze způsobu, jakým orgán oprávněný ke jmenování vyřizoval jejich žádost o pomoc, a to jak s ohledem na článek 24 služebního řádu, tak na zásadu přiměřené lhůty, jakož i ze způsobu, jakým tento orgán vedl v kontextu vyřizování žádosti o pomoc hodnocení v roce 2014.

113 Pokud však jde o údajnou újmu spojenou s odstoupením jednoho z úředníků oddělení, které mělo být výsledkem jeho nesouhlasu s délkou řízení v rámci administrativy, je nutno konstatovat, že uvedený úředník není v projednávané věci žalobcem a ve své žádosti o skončení služebního poměru sice odkázal na důvody uvedené v žádosti o pomoc, ale poté uvedl, že odstupuje, aby se zaměstnal ve svém domovském členském státě, což mu umožní být s jeho manželkou, která měla rizikové těhotenství, jež do budoucna vyžadovalo jeho trvalou přítomnost.

114 Co se týče vyčíslení nemajetkové újmy, kterou mohou žalobci požadovat, na rozdíl od toho, co tvrdí, nemůže Tribunál opomenout skutečnost, zdůrazněnou Parlamentem, že tento orgán souhlasil s úhradou nejen právních nákladů vynaložených v rámci předchozí žaloby před Tribunálem ve věci, ve které bylo vydáno usnesení ze dne 17. července 2017, DQ a další v. Parlament (T-38/17, nezveřejněné, EU:T:2017:557), ale také a především nákladů na zastupování žalobců v rámci jejich žaloby proti Parlamentu u belgického soudu a dále veškerých služeb právního zástupce žalobců v rámci postupu vyřizování žádosti o pomoc.

115 Pokud jde totiž o náklady na zastupování před belgickým soudem, nevztahovala se na ně povinnost poskytnout pomoc podle článku 24 služebního řádu, jelikož žalobci nežalovali vedoucího oddělení, ale Parlament. Stran nákladů spojených s žádostí o pomoc je třeba mít na paměti, že v případě, že není povinné být zastoupen advokátem v rámci postupu před zahájením soudního řízení, nelze tyto náklady v zásadě považovat za nahraditelné ani je nelze nárokovat v rámci projednávané žaloby na náhradu škody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. prosince 2008, Nardone v. Komise, T-57/99, EU:T:2008:555, body 139 a 140).

116 S ohledem na péči, kterou se vyznačoval finanční úkon *ex gratia* Parlamentu má Tribunál, při zohlednění všech skutečností uvedených žalobci, které mohly být považovány za protiprávní jednání přičitatelná orgánu oprávněnému ke jmenování, jež jim způsobila nemajetkovou újmu, na jedné straně

za to, že tato nemajetková újma bude spravedlivě ohodnocena *ex æquo et bono* stanovením celkové částky 36 000 eur, která bude rozdělena mezi všechny žalobce, a na druhé straně, že je třeba zamítnout ve zbývající části návrhová žádání směřující k náhradě škody.

### C. K návrhovým žádáním směřujícím k tomu, aby bylo Parlamentu nařízeno uhradit úroky z prodlení a kompenzační úroky

117 Žalobci se dále domáhají toho, aby bylo Parlamentu nařízeno „zaplatit v mezidobí vzniklé kompenzační úroky a úroky z prodlení“.

118 Vzhledem k tomu, že Parlament nevznesl žádné námitky týkající se konkrétně tohoto návrhu, je třeba tomuto návrhu žalobců vyhovět a rozhodnout, že částka 36 000 eur bude navýšena o úroky se základní sazbou Evropské centrální banky (ECB) pro hlavní refinanční operace navýšenou o tři a půl procentního bodu, a že pokud nebude uvedeno přesné datum, od kterého by tyto úroky měly běžet, bude tímto datem datum podání návrhu na náhradu újmy.

## IV. K nákladům řízení

119 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 134 odst. 3 téhož jednacího řádu platí, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení, ledaže Soudní dvůr považuje vzhledem k okolnostem v projednávané věci za odůvodněné, aby jeden účastník řízení nesl vlastní náklady řízení a nahradil část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

120 V projednávaném případě neměli částečně úspěch ve věci žalobci i Parlament. S ohledem na okolnosti případu se však zdá být důvodné, aby Parlament kromě vlastních nákladů nesl polovinu nákladů řízení vynaložených žalobci, přičemž je zdůrazněno, že pro účely úhrady těchto nákladů bude moci Parlament zohlednit skutečnost, že práce právního poradce za účelem podání projednávané žaloby byla podstatně usnadněna prací, která byla nezbytná pro účely postupu vyřízení žádosti o pomoc, jakož i podání žalob ve věcech F-49/14 a T-38/17, tedy prací, kterou již tento orgán uhradil.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) **Evropskému parlamentu se ukládá zaplatit DQ a dalším žalobcům, jejichž jména jsou uvedena v příloze, celkovou částku ve výši 36 000 eur, která bude mezi ně rozdělena, za nemajetkovou újmu, jež jim byla způsobena, navýšenou o úroky ode dne 13. prosince 2017, se sazbou stanovenou Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace navýšenou o tři a půl procentního bodu, do dne zaplacení částky ve výši 36 000 eur ze strany Parlamentu.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených DQ a dalšími žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze.**

4) **DQ a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, ponesou polovinu vlastních nákladů řízení.**

Valančius Nihoul Svenningsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. října 2019.

Podpisy.